

Komentář Blanky pod článkem s názvem "Já sem obyvatel!!!" mi rozeběhnul myšlenky na téma, jak se kdo mazlí, vítá.

A rozeběhly se mi vzpomínky do všech psích stran. A doběhly až k Murphymu. A pak vlastně i trochu dál, protože mi před očima vyskočil obraz Bohouška. Bohoušek byl nalezenec, kde zcela jasně bylo vidět, že minimálně jeden z rodičů byl kovaný erdelteriér. Žil v rodině mého otce a - jak tak bývá zvykem, zvláště v tehdejších dobách, tak se nikdo nějakou výchovou nezabýval a předpokládal, že sakra ten pes snad bude poslouchat, ne? Nějak ho to někdo zapomněl ale naučit. Takže mi dodnes vyvstává humorná příhodička, kdy otec cholerik vlaje po zahradě na chatě v pyžamu a řve jak provaný Slapy, zatímco Bohoušek si jede veselý teriéři taneček dokolečkadokolááá, řehtá se mu do gezichtu a pak..... mu vezme kramle. Pro mne coby dítě v majetku cholerického otce, ke kterému si jaksi nestihlo vybudovat vztah, a odmítlo ho pak i brát jako skutečnou autoritu (Což je mi tak nějak vlastní od narození, že nevidím důvod, proč ji ctít, když tam není. Mám to dokonce i v posudku ze střední školy ☐ ! "Petra má v některých případech potíže přijímat autoritu." ☐ ☐), bylo naprosto bombastický vidět otce, jak se může přeskočit a je mu to prť platný. Královsky jsem se bavila a držela Bohouškovi palce. Byl to můj hrdina. Já jsem pouze odešla s lepenkovým kufříkem ve třech letech k prasátkům, když mi doma řekli, že jsem čuně a můžu bydlet jen u prasátek. Nebudu se přeci doprošovat. Sbalila jsem si nějaké ty nejdůležitější věci /asi bych si tipla, že tam byly bábovky, lopatka, nějaké ten plyšák, autíčko a tak/, a šla jsem. Zachycena na rodinné fotografii v tepláčkách s laclem a příšerně našťvaným gezichtíkem. ☐ . No ale Bohoušek byl frajer, ten utekl i v noci!! Aby si to následujícího večera zopakoval, jen v jiném obsazení. To vlála po zahradě má nevlastní a velmi neoblíbená sestra s ječákem jak lodní siréna (což jí zůstalo po celý život). Tam si to Bohoušek užíval ještě víc, věděl, že tuhletu, tu strčí do kapsy a může si ji vychnutnat ☐ . Což i k mému nadšení provozoval. A pak spokojeně opět odkráčel do tmy. "A ty se třeba strhni!" plula mu nad jeho teriéři hlavou komiksová bublina. No nic, to jsem hodně odbočila, omlouvám se, ale nedalo se, když už jsem tam v myšlenkách doputovala.

Každopádně Bohoušek pokaždý když k nám přijel, tak se radostí počůral. Dělal radostný kolečka, šmrldal si teriéřím párečkem, co měl místo ocásku a ..... pak to ze samotného nadšení pustil. Ne moc, ne mooc, byl to přece dospělej pán, ale..... prostě ho to přemohlo. Byl u nás rád, i když k nám vlastně "nepatřil". Ale nedivím se mu. Kdo jedinej ho vozil v kočárku po zahradě??? Kdo mu oblékl slušivý obleček, aby mohl do společnosti? Kdo s ním

činil koniny? No nebyl to ani otec, ani jeho náhradní rodina, byla jsem to já. No a kdo mu podstrojoval? No máma, když se u nás občas objevil. No tak každopádně tedy Bohoušek měl vítání s kropičákem. Jak to bylo s mazlením se, to si bohužel už nepamatuju, páč my spolu hlavně asi dělali ty koniny.

Murphy měl vítání se sirénou. Inu teriéři povaha. Zběsile lítal bytem sem a tam, až odletovaly koberečky, předložky. Oči měl vyšpulený nadšením jak Hurvínek a řval. A jeho projev byl velmi temperamentní. Leč v podání přízemního teriéra neškodný. Mazlení si užíval a byl přišerně lochtivej. Co von toho najezdil na kolobrndě!! Furt mu ta pacička kmitala ☹ . Dodneška mám před očima jedno jeho vítání. Byla jsem na střední a s Brtníkem jsme spolu začali chvilku před tím chodit. Po čase u nás občas přespal. A když se u nás jednou delší dobu neobjevil (v psím čase to znamená víc jak dva dny ☹) a pak přijel. Následoval chlupatej amok! Murphy byl dlouhochlupec, vlasáč, koudel černých rozevlátých - když teda nehrabošil - chlupů. Uprostřed toho amoku se zastavil, otočil to na pětíku, přilítnul k Brtníkovi a s veškerou vehemencí svýho malýho dlouhýho těla ho štííípnůůůůůl do stehna. Bylo vidět, jak se mu následně ulevilo ☹ ☹ . Krom toho, že já se smála jako blázen, a Brtník tehdy nechápal, neb do té doby se psem v domácnosti nežil, jsem Murphymu i dost rozuměla. Já totiž taky, když mám nával pozitivních citů a mám radost, že někoho vidím, tak mám potřebu ho zmáčknout, umačkat, štípnout, a i kousnout. To mám od malička a můj nejmladší synovec to podědil po mně ☹ . A taky jsem tehdy viděla, že Murphy, mě "vyměnil" za toho Brtníka a definitivně ho přijal do smečky. Ne že by s tím měl problém, to ne, ale tady to bylo stvrzený na nejvyššího Míru ☹ .

Ešínek vítal vehementně a na preclika a s dárečky. On se prostě svinul do preclíku a motal se kolem Vás, sem tam se rozvinul a hlavně, nikdy nezapomněl přinést dáreček. A bylo pochopitelně nutno, aby obdarovaný dárek velmi hlasitě ocenil. Coooož mohlo občas sousedy zarazit, když mě slyšeli na chodbě komusi děkovat, že mi přinesl krááásnou, ale fakt úplně úúžasnou slepičku. Že takovou ešče nikdo nikdá neviděl.... a tak jako podobně. Oč inteligentní a jemný, přesto plný energie byl při vítání, o to primitivnější byl při mazlení. Jestli se teda tomu tak dá vůbec říkat. Aby bylo možno se s ním mazlit, bylo nutný ho nejdříve znehybnit. Představa, že sedíte třeba na zemi a mudláte se s milůvaným pejskem? No nee, na to zapomeňte. Znamenalo to, že vám bude nakopáno do hlavy, budete zdrápáni a ohlodáni. Nebylo by to, že se nechce mazlit, jen měl prostě jinou představu o tom, jak by to mazlení asi mělo vypadat ☹ .

To až zase s Bubinkou jsem si užila možnosti se mazlit bez modřin. Ta si to užívala. Ať už to bylo, že zabořila hlavu do klína a nechala si mudlat ouška, očička, drbat na šňupáku a na místech, kam si moc nedošáhne. A nebo, že se slastně vyvalina na bůček nebo na záda, a nechala se jemně masírovat, hladit a mručet do těch svých plachtíček. Moc měla ráda, když vyvalila pupík a já jí hladila a poplácávala po vnitřních stehnech. Pánik zas uměl moc nejlíp mudlat ty uši a drbat na očičkách. Klidná při mazlení a bouřlivá při vítání. Představte si zešlivší hopík, přidejte k tomu hlas vychlastané italské prostitutky (její štěkot byl velmi specifický - něco jako Hyyyáf) a čelisti ocelový pasti. To byla velmi bolestivá záležitost a otisk její lásky mám dodnes na zápěstí, jako trvalou vzpomínku na ni ☐ .

Rumíček, noooo to je náš malý Brežněf. Křížený s mokrou houbičkou. Protože podle něj pořádná vítačka bez hubičky - no to je ošizená vítačka. A páč má furt ten svůj šňupáček mokrej, je na tom následně váš gezicht úplně stejně ☐ . A jako správnej vižlí hošíček, podědil po Ešínkovi tu výrobu preclíkůch - neboli se při vítání svine do preclíku, rozvine, svine... on to tedy i díky tomu, že vyrůstal s Bubinkou, která byla při vítání důrazná a teď žije s Talířovou, která je při vítání průrazná, musel ještě obohatit o zcela nevychované hopikání. A mazlení s Rumíčkem?? To je fontána psí něhy a lásky. Vážně, on je tak něžnoungej, tak miloungej a tak vás celýho miluje, že máte-li sto sáhů starostí na zádech, tak pro ten moment všechny vodplujou kamsi do kšá a vy jste zamotáni do nahřátýho froté ručníku a vznášíte se v bublině lásky. Tak nějak to nejlíp popsat. Rumíček je prostě zhmotnělá něha a zrzavá láska. A taky hodně, ale opravdu hodně vnímá, když máte bolavou duši. To to pak celé ještě vynásobí několikrát, jen aby, aby vám nebylo tak krušno.

Zcela opačný zážitek si užijete v případě, že se ..... vlastně KECÁM!! Kecám!! Ted jsem si to uvědomila. Při mazlení už se vlastně Tali úplně přejinačila! Pravda, zůstalo jí to její značně bolestivý hrábnutí tlapou, když chce naznačit, že ještě není všem dnům konec, ale!!! Naučila se mazlit! Je to jediný moment, kdy se podaří to stvoření šílený dovést opravdu do klidu. Ona celá zcepení, vyšpulí oči a nechá se ňuňat. A pak zvláční. Miluje masírovat unavený noooženky, stejně jako všichni ostatní ohaři. Vždycky jim říkám: "Jejdamátku jelimánku, to sou ale uběhaný noženky, todleto, ešivá voni nepotřebujou prohňoucat??" ☐ , potřebujou, potřebujou, to se ví. Každěj správnej ohař má nožičky uběhaný až jééje! Taky pupek miluje ukazovat, páč pak je jí dycinky vyhlazen do vysokého lesku. Takže jo, hlavu už vám neukopne a užívá si to, ale když se rozhodne vaši pozornost opěťovat a vyznat vám nějakěj ten cit..... tak věřte, že to je zas bolestivá záležitost. Budťo

vás hromotlucky obejmě a způsobí škrábance jak od tygra a nebo vám v lepším případě okusuje prsty u nohou či rukou, to ještě jde. U nosu už teda blbý :D. Tam ta něha prostě není. Je to zkrátka hromburác. Nejlepší varianta je, že se na vás přilepí, to jediný nebolí. Prostě přijde a namáčkne se na vás. Taky hlavu do klína ráda dá. A od Rumíčka se naučila jednu kynologickou neřest ☐ . Neřest, která je vyhrazena výhradně pro něj. Protože on je prostě něžný tvor. Tak sedět na klíně může. Tali, nejen že se na můj klín nevejde, ale taky hrozí smrt. Moje teda. Ne její. Šěstí pro ní, že k Brtníkovi na klín se tak trooooošku vejde. Znamená to ale jednak to, že mu při tom způsobí několikero mnoho šrámů (ale co byste neudělali pro to, aby se ten pes na vás navázal, žeáno) a druhak to znamená, že jí Brtník musí drapnout šěcky štíry tlapajzny, jinak mu z toho klína vypadne. Po určitý době vypadne stejně, neb Brtníkovi zcepeněj paže a pustí. A ještě jednu věc se naučila od Rumíčka. Zcela nekynologicky dávám svým psům hubišky. Na makovici. A všichni vždycky vědí, že to je výraz toho, že je člověk má rád. Že to pochopila i Tali jsem zjistila v momentě, kdy jsem po procházce utírala Rumouškovi tlapky a jako vždycky jsem mu u toho sdělila, jak nejlepší von je hošíček můj a “ohubičkovala” jsem mu u toho tu jeho zrzavou hlavu. Tali se okamžitě přisáčkovala a tu svou velkou kebuli nastavila taky ☐ ☐ . Bylo to moc hezký, v tu chvíli zapomenete na všechny ty její zhovadilosti, co předtím stihla vyrobit.

Jo a vítání v jejím podání? To si tak nějak ani nepřejte zažít. S nejdůslednější důsledností se já osobně snažím o to, aby příchod domů probíhal alespoň částečně civilizovaně. A nemusela jsem se preventivně svlékat již na schodech u výtahu ☐ a zouvat z některých bot tamtéž ☐ ☐ . Na tohodle tuponě prostě nezabírá nic. Ta lepší varianta vypadá tak, že po mém neústupném držení dveří, kdy na ně neustále útočí, si na vteřinu sedne a pak se vyřítí ven jako primitiv. Když se úspěšně ubráním tomu, aby mě povalila a Rumíček oslintal, seberou každě jednu venčící botu, které nechávám stát na rohožce a lítaj jako šílenci sem a tam, dokud je nevmetu zpátky do bytu. Tam se někdy k mé úlevě “poperou” o botu toho druhýho a já mám klid. Nebo taky ne ☐ . Ale je pravda, že prostě jsou dva, tak uznávám, že se v tom podporujou a v podstatě to ještě jde.

No a jak je to s vítáním a mazlením u vás?